

GRACE
HITCHCOCK

Waar
rook
is

1

‘Als een jongedame geen avonturen beleeft in haar eigen dorp, moet ze die in den vreemde opzoeken.’

Jane Austen, *Northanger Abbey*

Chicago, juli 1893

Winnifred Wylde concentreerde zich op zijn voorhoofd, knikte en probeerde een gepast antwoord te bedenken. Maar dat viel niet mee, want telkens als de man uitademde ontsnapte er een neushaar uit zijn linkerneusgat, die zich vervolgens bij het inademen weer terugtrok. Ze klemde haar hand om het goudomrande porseleinen theekopje, terwijl haar blik afdwaalde naar de hoofdingang van het *Ceylon Teahouse*. Jaloers keek ze naar de voorbijgangers – allemaal bezoekers van de wereldtentoonstelling – die niet eindeloos naar het monotone gedreun van meneer Saunders hoefden te luisteren.

Ongelofelijk dat ik hiervoor mijn roman in de steek moest laten. Tante Lillian had me een dag op de wereldtentoonstelling beloofd, geen eindeloze monoloog.

Winnifred dacht aan de arme hoofdpersoon die ze had achtergelaten in de klauwen van het gevaar en ze wilde niets liever dan zo snel mogelijk weer in het boek duiken. Misschien kreeg Ro-

wena, de heldin van het verhaal, niet eens de kans om te trouwen met haar grote liefde, lord Francis! Misschien belandde ze nog in de handen van die schurk!

Ze slikte en probeerde het meneer Saunders niet kwalijk te nemen dat ze nu hier zat en niet met haar neus in het boek.

Waarom blijft tante Lillian maar huwelijkskandidaten voor me uitzoeken? Ik heb haar al zo vaak gezegd dat ik niet wil dat ze me een man voorschotelte. Ik wil een man die op zijn paard door de weilanden naar me toe galoppeert en op wie ik halsoverkop verliefd word. Ik wil avontuur. Ik wil –

Meneer Saunders grinnikte om zijn eigen grap, waarbij de gewraakte haar even trillend in de lucht bleef hangen. Hij nam een hap van zijn scone en knoeide wat aardbeienjam op zijn bleke kin.

Hem wil ik in elk geval niet. Ze glimlachte geforceerd. Je moet volhouden, net als Rowena toen ze gevangen werd genomen door Aloysius, de slechte zakenpartner van haar vader. Volhouden.

Een stukje scone bleef hangen in zijn dikke snor.

Maar ik ben geen hoofdpersoon in een boek. En al helemaal geen heldin. Ik hou dit niet langer vol. 'Ik kan het niet.'

'Wat zegt u, juffrouw Wylde?' Hij trok zijn dikke wenkbrauwen op toen ze hem in de rede viel.

Ze keek hem met grote ogen aan en had bijna een hand voor haar mond geslagen. *Heb ik dat hardop gezegd?* 'Neem me niet kwalijk. Wat ik wilde zeggen...' Haar blik werd getrokken door iets groens ergens achter de schouder van haar potentiële huwelijkskandidaat, in de schaduw van een expositiestuk. Een slanke man met een dikke snor greep de pols van een vrouw in een smaragd-groene japon vast, terwijl hij het damestasje probeerde te pakken dat aan haar arm bungelde. De mond van de vrouw vertrok van pijn en ze probeerde zich los te worstelen uit zijn greep, maar deed er het zwijgen toe toen de man een kleine revolver uit zijn

zak haalde en die tegen haar smalle middel duwde.

Winnifred dacht aan de talloze jonge vrouwen die de laatste tijd verdwenen waren en alle verhalen die ze had gelezen over de schurken die losgeld eisten voor deze vrouwen. Ze liet haar servet vallen en stond zo snel op dat ze tegen de tafel stootte. De theepot rammelde op het tafelblad. Ze tilde haar witte rok op en spurtte naar buiten. Meneer Saunders riep haar na, maar ze haastte zich langs de kraampjes in het vrouwengebouw heen, stootte de roze hoed bijna van haar hoofd en rende naar de hoofdingang, op zoek naar het stel. Maar de mensenmassa buiten had hen al opgeslokt. Haar blik schoot van het ene oogverblindende witte gebouw naar het andere, en ze kreeg een knoop in haar maag bij de gedachte dat zij de enige was die de vrouw kon helpen, als deze man inderdaad de schurk was die achter de verdwijningen in de stad zat.

‘Juffrouw Wylde! Daar bent u.’ Puffend en hijgend kwam meneer Saunders achter haar aan. ‘Wat is er aan de hand?’

Winnifred schoof haar hoed recht, zette haar handen in haar zij, draaide zich om en keek hem aan. ‘Zou u zo vriendelijk willen zijn om mij naar het politiebureau te brengen? Ik moet aangifte doen van een ontvoering.’

Hij keek haar met grote ogen aan terwijl hij zijn met brokaat geborduurde overjas pakte. ‘Hoe bedoelt u?’

‘Ik heb net gezien dat een man een arme vrouw onder bedreiging van een vuurwapen dwong om met hem mee te gaan.’ Winnifred draaide zich weer om en zocht naar een bordje met daarop ‘uitgang’. In het geval van een ontvoering telde elke seconde. ‘We moeten *nu* gaan.’

Hij nam zijn hoed af en waaierde ermee voor zijn gezicht. ‘Niet te geloven. We waren maar een paar meter van een misdaad verwijderd. Ik bedoel, je leest erover in de krant, maar je verwacht gewoon niet dat het je echt kan overkomen.’

Winnifred zag een bordje dat verwees naar de dichtstbijzijnde

tramhalte en zocht in haar handtasje naar geld. ‘Meneer Saunders, ik ben bang dat we geen tijd te verliezen hebben. We moeten echt meteen gaan.’

‘Maar onze lunch dan?’ protesteerde hij.

‘Die zullen we voortijdig moeten beëindigen.’ *Gelukkig maar.*

Winnifred zette er flink de pas in, in de hoop dat meneer Saunders haar kon bijhouden, maar hij raakte al snel achterop. Op een van de vele terrassen liet hij zich in een stoel vallen en vroeg haar mompelend om op hem te wachten. Maar tijd was van wezenlijk belang in deze kwestie. Ze baande zich een weg door de menigte, in een wanhopige poging de halte te bereiken voordat de volgende kabeltram vertrok. Ze kocht een kaartje en glipte de wagon in, net voordat de koperen bel rinkelde en de tram met een schok in beweging kwam.

Ze greep een stang vast, ging op een houten bankje zitten en telde de haltes tot het politiebureau waar haar vader werkte, terwijl haar knie bij elke beweging van de tram tegen de stang botste.

De vrouw die naast Winnifred zat, bekeek haar zuinigjes van top tot teen en begon toen uitgebreid te fluisteren tegen haar reisgenoot.

Lekker laten kletsen. Ze hief haar hoofd en vermoedde dat ze er na die achtervolging uitzag als een vogelverschrikker, maar ze had geen tijd om eerst naar huis te gaan om een kam te halen en een chaperone. Dit was een noodgeval.

De kabeltram kwam een straat bij het politiebureau vandaan met een schok tot stilstand en zonder de vrouwen te groeten, stapte Winnifred uit en snelde verder over het trottoir. Haar rok flapperde onelegant om haar kuit, een aanblik die haar tante Lillian ongetwijfeld een hartverzakking zou hebben bezorgd. Ze rende met twee treden tegelijk de trap op, liep het politiebureau binnen, zwaaide naar de agent achter de balie en haastte zich de

trap op, naar de eerste verdieping. Vervolgens snelde ze naar de werkkamer van haar vader, maar nog voordat ze bij de deur was, riep een van de politieagenten haar.

‘Juffrouw Wylde, wat fijn om u te zien. Inspecteur Wylde is even weg voor een kop koffie, maar hij kan elk moment terugkomen.’ Agent Baxter grijnsde en kwam naar haar toe om haar te begroeten. ‘Hebt u vandaag weer een stel misdadigers opgespoord die we achter tralies moeten zetten?’

Ze lachte zuur. ‘Heel grappig. Maar om u de waarheid te zeggen, ja, inderdaad.’ Ze sloeg haar armen over elkaar en verwachtte een kreet van enthousiasme, maar tot haar ergernis lachte hij haar gewoon uit en schudde zijn hoofd, alsof haar opmerking het grappigste was wat hij in tijden had gehoord.

‘U brengt hier altijd leven in de brouwerij, juffrouw Wylde.’ De slungelige agent ging op de hoek van een bureau zitten en sloeg zijn armen over elkaar, alsof hij nog steeds de draak met haar stak. ‘Kunt u me iets vertellen over die crimineel? Was hij lang, donker en knap, en had hij een mes? Wacht, de vorige keer was het een mes. Toch? Dus gebruikte hij deze keer misschien wel een... een revolver?’ Hij streek met twee vingers over zijn kastanjebruine snor.

Winnifred perste haar lippen op elkaar en keerde hem de rug toe. *Vader luistert wel naar me.* Ze liep zijn werkkamer in, liet de deur openstaan, nam plaats in de grote, versleten leren stoel achter zijn bureau en liet haar vinger over de zilveren fotolijst op het bureau gaan. Ze nam de foto in haar handen en keek naar het gezicht van de vrouw van wie zij volgens velen het evenbeeld was. Ze volgde met haar vinger haar moeders brede glimlach en vervolgens de krullen die, als de foto in kleur zou zijn afgedrukt, waarschijnlijk dezelfde gouden tint zouden hebben als haar eigen haren. Winnifred stopte met een zucht een ontsnapte lok achter haar oor. Ze miste haar moeder nog elke dag. Ze was

nog maar tien geweest toen haar moeder ziek werd en hoewel ze inmiddels al bijna tien jaar dood was, sprak haar vader altijd over haar alsof ze nog leefde. Dankzij zijn levendige herinneringen had Winnifred haar moeder beter leren kennen, maar tussen de vele boeken die ze haar had nagelaten, had Winnifred pas echt het gevoel gekregen dat ze dikke vriendinnen zouden zijn geweest, als haar moeder nog leefde.

‘Wat verschaft mij de eer, meisje?’ De rijzige gestalte van haar vader vulde de deuropening. De man straalde een natuurlijk gezag uit, waar elke politieagent in het district respect voor had. ‘Ik dacht dat jij nog op de tentoonstelling was. Zit Saunders in de koets op je te wachten?’

‘Saunders leek totaal niet op de beschrijving van tante Lillian.’ Ze sprong op uit de stoel en kustte haar vader vluchtig op zijn wang. Als ze niet wist dat hij al bijna vijftig was, zou ze hem eerder achter in de dertig hebben gegeven. Ze moest proberen hem weer aan de vrouw te krijgen, hoewel hij haar keuzes altijd afwimpelde, omdat ze niet konden tippen aan de herinnering aan haar moeder. Als haar keuzes net zo slecht waren als die van tante Lillian, dan begreep ze zijn vastberadenheid om alleen te blijven maar al te goed. ‘Ik heb hem achtergelaten omdat ik u dringend iets moet vertellen.’

Hij trok zijn marineblauwe jas uit en hing die over de stoel-leuning. Hij schudde zijn hoofd, alsof hij al wist wat er komen ging. ‘Winnie...’

‘Ik weet wat u wilt zeggen, maar laat me alstublieft uitpraten.’ Ze stak haar hand op om hem het zwijgen op te leggen. Met de fouten die ze in het verleden had gemaakt, had ze bepaald niet het respect verdiend waar ze zo naar hunkerde, maar dit was belangrijker dan haar trots. Er stond een vrouwenleven op het spel. ‘Deze keer ben ik zeker van mijn zaak. Deze ontvoerder had een vuurwapen! Ik heb de schurk gevonden die vrouwen op de ten-

toonstelling ontvoert en losgeld voor hen eist!’

‘De vorige keer was je ook zeker van je zaak, en je weet wat er gebeurd is met die arme fruitverkoper.’ Hij wreef over zijn nek. ‘Ik ben ervan overtuigd dat je *denkt* dat je deze keer een sterker bewijs hebt, maar jouw overactieve fantasie heeft mijn mannen vaker op het verkeerde spoor gezet dan ik bereid ben toe te geven. En nu ik ben bevorderd tot inspecteur kan ik me zo’n verspilling van mankracht en middelen niet veroorloven. Het spijt me, maar ik kan mijn carrière en reputatie niet op het spel zetten voor weer zo’n zogenaamde misdaad van jou.’ Hij streelde haar wang met een zeldzaam vertoon van genegenheid. ‘Je moeder was ook al zo dol op dat soort romans. Vertel eens, welk boek lees je momenteel?’

Haar wangen begonnen te gloeien toen ze dacht aan de stapel stuiverromans op de rieten stoel naast haar bed. Winnifred had de literaire werken uit de bibliotheek van haar moeder van Austen, Dickens en Alcott al lang uit. Daarna had ze haar collectie romantische poëzie van Tennyson, Browning en Dickinson ver-slonden. Op dit moment lag *Zijn geheime echtgenote*, het nieuwste werk van Winnifreds lievelingsschrijver Percival Valentine, boven op de stapel. ‘Dat heeft er niets mee te maken.’

Hij schoot in de lach en bladerde door de stapel dossiers op zijn overvolle bureau. ‘Het spijt me, Winnie, maar ik moet weer aan het werk. Ik heb een paar zaken die ik persoonlijk moet afhandelen en ik ben bang dat ik geen tijd meer voor je heb. Zie ik je vanavond bij het eten?’

Ze wilde iets kinderachtigs zeggen, maar daarmee zou ze alleen maar bevestigen dat ze een uit de kluiten gewassen schoolkind was met een ongeremde fantasie die ze gebruikte om zijn aandacht te trekken. Dus knikte ze, gaf hem een kus op zijn wang, glipte zijn werkkamer uit en deed de deur achter zich dicht, nog voordat hij de kans kreeg om een van zijn mannen te vragen haar

naar huis te begeleiden. Ze voelde dat haar hoed op het punt stond van haar hoofd te vallen, dus bleef ze even staan om het ding op zijn plek vast te spelden. Haar blik dwaalde af naar de hoek van het vertrek waar een lange detective met dik, golvend bruin haar, die ze nog niet eerder had gezien, over zijn bureau stond gebogen. Zijn overhemd spande om zijn brede borstkas, waardoor zijn gespierde armen duidelijk zichtbaar waren. Gebiologeerd keek ze toe hoe hij zijn handen door zijn haar haalde.

‘Sta je onze laatste aanwinst uit New York te bewonderen?’ grinnikte agent Baxter, die opeens achter haar stond. ‘Ik had jullie al eerder aan elkaar willen voorstellen, maar hij was in de archiefkamer op zoek naar gegevens toen jij binnenkwam. Dat is detective Jude Thorpe.’

Bij het horen van zijn naam keek detective Thorpe op van zijn rommelige bureau en richtte zijn blik op haar. Winnifred voelde dat haar wangen rood werden. Ze klemde haar handschoenen in haar vuist, mompelde iets ten afscheid tegen de agent en liep toen zo snel ze kon naar de trap om aan de amberkleurige ogen van de nieuwe detective te ontsnappen. Zijn bureau bevond zich zo dicht bij de werkkamer van haar vader, dat ze ervan overtuigd was dat de man had meegekregen hoe vader op haar verzoek had gereageerd.

Buiten haastte ze zich over het trottoir, weg bij het politiebureau; ze schaamde zich. Ze was niet alleen afgegaan in aanwezigheid van agent Baxter, maar ook in die van de knappe nieuwe detective.

En toch kon Winnifred het beeld van die revolver niet uit haar hoofd zetten. Ze dacht tenminste dat het een revolver was. *Ik weet dat ik gelijk heb. Zo ver kan ik er toch niet naast zitten met mijn intuïtie?* Ze liet haar vingers over het zwarte hek gaan dat om de gevangenis op de begane grond van haar vaders districts bureau stond, zonder zich er druk om te maken dat ze er vies van werden.

Ik zou weleens de enige hoop kunnen zijn voor die vrouw. Stel dat ik het erbij laat zitten en dat haar familie vervolgens wordt gedwongen om een enorm bedrag aan losgeld te betalen? Ze zouden straatarm achterblijven en dat zou dan mijn schuld zijn.

Ze leunde tegen een stenen pilaar en keek omhoog, naar de eerste verdieping van het politiebureau. Diep vanbinnen groeide de vastberadenheid om te bewijzen dat haar vader het bij het verkeerde eind had. Net als Rowena voelde ze zich voorbestemd, niet om het meisje in nood te zijn dat wachtte tot ze door een man gered werd, maar om de heldin te zijn. Ze zou het bewijs vinden dat haar vader nodig had, met of zonder zijn hulp.

‘Thorpe! Komen!’ De stem van de inspecteur overstemde het rumoer op het politiebureau, met als gevolg dat de agenten die in de koffiehoeke stonden snel terugkeerden naar hun bureau.

Jude liet zijn papierwerk uit handen vallen, gaf een ruk aan zijn jasje en trok zijn manchetten en kraag recht. Hij wilde graag een goede indruk maken op zijn nieuwe baas.

Hij liep naar het bureau van inspecteur Wylde, bleef ervoor staan en sloeg zijn handen achter zijn rug in elkaar. ‘Sir?’

De inspecteur hield een opengeslagen dossier in zijn linkerhand en tikte er met zijn rechterhand op. ‘Uit deze beoordelingen maak ik op dat je tot de beste detectives van New York behoorde. Er staat dat je in je eentje een van de grootste criminelen van de stad hebt weten op te pakken.’ Hij trok zijn wenkbrouwen op en perste zijn lippen op elkaar. ‘Behoorlijk indrukwekkend voor een politieagent van amper vierentwintig.’

‘Dank u, sir,’ zei Jude met een knikje, blij dat hij op zijn eerste dag hier al een teken van waardering in de wacht wist te slepen.

‘Dus wil ik dat je mijn dochter in de gaten houdt.’ Hij legde het

dossier op zijn bureau, zette zijn ellebogen erop en drukte zijn vingertoppen tegen elkaar.

‘Uw dochter?’ herhaalde Jude aarzelend, niet zeker of hij de inspecteur goed had verstaan.

‘Mijn dochter heeft de neiging om te overdrijven. Ze leest namelijk te veel stuiverromans van ene Valentine, maar ze is ook heel alert. Als ze werkelijk gezien heeft dat een man een vrouw onder bedreiging heeft ontvoerd, dan wil ik dat ze bescherming krijgt.’

‘Neem me niet kwalijk, maar als ze zo alert is, denkt u dan niet dat ze meteen doorheeft dat ik haar volg?’

Inspecteur Wylde grinnikte. ‘Daarom heb ik u uitgekozen voor dit klusje. Als u zo goed bent als uw beoordelingen doen vermoeden, dan zou dat geen probleem moeten zijn.’

Is dit een soort test? ‘Nee sir, geen enkel probleem. Ik zal haar in de gaten houden.’

‘Ik wil dat u haar privacy respecteert. Ik vertrouw mijn dochter en wil alleen iets van u horen als u vindt dat ze mogelijk gevaar loopt. Ik wil gewoon dat ze veilig is en bezig met iets anders tot dat ik de werkelijke schurk van Chicago achter tralies heb.’ Hij schoof Judes dossier opzij en pakte een ander, waarmee hij hem zonder nog iets te zeggen wegstuurde.

Met een knikje zette Jude zijn hoed weer op en liep naar buiten, waar de klamme, warme wind hem begroette. Hij fronste zijn voorhoofd en trok de hoed over zijn wenkbrauwen. Het was veel te warm om als een kinderoppas door Chicago te rennen, maar als dit hem hielp om bij inspecteur Wylde in een goed blaadje te komen, dan deed hij het.

Hij zag juffrouw Wylde een eind verderop over het trottoir lopen, dus verborg hij zich achter een venter die gebakken aardappelen verkocht. *Verwacht die man nou echt dat hij daar in deze hitte zijn brood mee kan verdienen?*

Zijn blik ging weer naar juffrouw Wylde en hij zag dat ze haar

handschoenen in haar hand nam en met vastberaden tred de promenade af liep.

Daar gaan we dan. Met gebogen hoofd volgde hij haar, vast van plan om voldoende afstand tussen hen te bewaren. Maar toen zag hij dat ze een rijtuig aanhield en hoorde hij haar vragen aan de koetsier om haar terug te brengen naar de tentoonstelling.

Hij stak zijn arm op, hield het dichtstbijzijnde rijtuig aan, stapte in en instrueerde de koetsier om de koets van juffrouw Wylde te volgen. Toen haar rijtuig bij de ingang van de tentoonstelling aan 59th Street stopte, bleef hij even zitten terwijl Winnifred het pad naar een van de kassa's nam, iets liet zien wat schijnbaar een seizoenkaart was en vervolgens snel verder liep. Toen pas stapte hij uit en kocht voor een halve dollar een algemeen toegangskaartje.

Hij stopte het fraaie kaartje in zijn zak en baande zich vervolgens een weg door de woelige menigte terwijl hij opletend om zich heen keek. Van de passagiers in de trein naar Chicago had hij al veel gehoord over de pracht en praal van de wereldtentoonstelling, maar het was iets heel anders om alles nu met eigen ogen te kunnen bekijken. Hij volgde de oplichtende witte japon van juffrouw Wylde door de zee van marineblauwe rokken en pakken, en baande zich een weg tussen de vele tentoongestelde stukken door.

Ze liep zo doelgericht dat hij vermoedde dat ze dezelfde route volgde als die ochtend, misschien wel in een poging de scène opnieuw te beleven en intussen de omgeving af te zoeken naar mogelijke aanwijzingen. Het enige wat hij zag, waren echter duizenden voetafdrukken, die weinig hoop boden op iets bruikbaar. Juffrouw Wylde bleef even staan bij een gebouw waar hij achter het glas stelletjes zag zitten die genoten van een drankje en een hapje. Ze sloeg haar armen over elkaar en tikte met haar vinger tegen haar lippen, precies zoals hij haar vader had zien doen.

Juffrouw Wylde was blijkbaar zo in gedachten verzonken dat ze een sprongetje maakte van schrik toen er een man op haar afkwam. Ze drukte haar hand tegen haar borst en keek hem met grote ogen aan, alsof ze bang voor hem was. Jude legde zijn hand op zijn revolver die hij onder zijn jas verborgen hield en deed zijn best om zich niet zonder reden in deze ontmoeting te mengen. Als de man niet de verdachte was, wilde hij niet gezien worden. Maar de man had een grote snor en was behoorlijk mager, net zoals ze de verdachte aan Baxter had beschreven. Jude haalde zijn revolver tevoorschijn en benaderde het stel van achteren.

2

‘Feiten zijn zulke vreselijke dingen!’

Jane Austen, *Lady Susan*

Winnifred was zo druk bezig de man die haar achtervolgde in de gaten te houden, dat ze pas beseftte wie haar pad kruiste toen het te laat was. ‘Meneer Saunders!’ Ze snakte naar adem en deed een stap naar achteren, waar een gespierde man stond die tegen haar schouder botste, waardoor een van de gepofte mouwen van haar jupon in elkaar zakte. De man deed een stap opzij en gelastte haar nors om voortaan beter uit te kijken waar ze liep. Winnifred fatsoeneerde haar mouw en richtte haar aandacht weer op haar zogenaamde huwelijkskandidaat. ‘Bent u nog steeds hier?’

‘Tja, ik had de hele dag vrijaf genomen, dus toen u mij zonder enige verklaring en zonder afscheid te nemen in de steek liet, besloot ik om eerst mijn thee en scones te nuttigen en vervolgens iets van de tentoonstelling te bekijken,’ antwoordde hij. De uiteinden van zijn dikke snor hingen als twee vochtige punten omlaag, als bewijs van zijn eenzame theekransje. Toen overhandigde hij haar een met kant afgezette parasol. ‘Deze hebt u in het restaurant laten liggen.’

‘Dank u.’ Ze onderdrukte een grimas terwijl ze het rijk bewerk-

te handvat beetpakte. ‘Het spijt me dat ik ervandoor ben gegaan, maar –’

‘Maar u bent weer terug, en dus is het u vergeven.’ Meneer Saunders grinnikte en pakte haar bij haar elleboog. ‘Ik vind wel dat u me op zijn minst een wandelingetje over de tentoonstelling verschuldigd bent. En omdat we het vrouwengebouw al hebben gezien, lijkt het me een goed idee om naar de paviljoens van de verschillende staten te gaan.’

Winnifred trok haar arm terug en likte over haar droge lippen. Ze zocht wanhopig naar de juiste woorden om hem beleefd te laten weten dat ze geen seconde langer in zijn gezelschap wenste door te brengen. Maar een blik over haar schouder vertelde haar dat de man die haar was gevolgd bij een verkoper was blijven staan en aandachtig het met chocola overgoten fruit bestudeerde. Ze gromde inwendig en moest toegeven dat het een stuk veiliger was om samen met meneer Saunders over de tentoonstelling te slenteren. Dan kon hij haar verdedigen als de man die haar achtervolgde van plan was toe te slaan. Ze opende haar parasol, glimlachte ingetogen en gaf hem een stijf knikje.

Meneer Saunders pakte haar bij de elleboog en gaf haar een sturend zetje. ‘Ik heb op weg naar u toe toch zoiets spectaculairs gezien. Een toren van sinaasappels. Sinaasappels! Niet te geloven, toch? Je zou toch denken dat het fruit al lang verrot zou zijn tijdens het opbouwen van de tentoonstelling, maar ze zijn nog even mooi als op de dag dat ze geplukt zijn!’

‘Sinaasappels?’ Ze beet op haar lip om zijn overdreven enthousiasme. *Hou je in, Winnifred Rose Wylde. Je kunt het wel. Wijs hem beleefd af en loop met hem naar de plek waar je de man met de vrouw in het groen voor het laatst hebt gezien.* ‘Tja, dat klinkt wel heel verleidelijk, maar ik –’

‘Als dat u niets lijkt, dan schijnt er bij het horticulturele gebouw nog een schitterende rozententoonstelling te zijn die u vast en zeker heel –’

Ze sprong opzij toen de man die haar achtervolgde meneer Saunders tegen de grond werkte. De mensen om hen heen bleven staan om te zien hoe dit spektakel zich ontvouwde, alsof de twee worstelende mannen gewoon onderdeel uitmaakten van de tentoonstelling.

Ze moest Saunders te hulp schieten. Dus liet Winnifred haar geopende parasol vallen en gebruikte haar handtasje als wapen. Ze verkocht de man de ene na de andere klap tegen zijn hoofd, terwijl hij probeerde meneer Saunders tot overgave te dwingen.

De aanvaller hief zijn arm op om zich te verweren tegen haar ronddraaiende tasje, maar ze stootte de zwarte hoed van zijn hoofd. 'Juffrouw Wylde, hou op!' riep de man. 'Ik ben van de politie.'

Onmiddellijk staakte ze de aanval en drukte het tasje stevig tegen zich aan. Toen ontdekte ze tot haar schrik dat het de donkerharige man van haar vaders bureau was. 'Detective Thorpe? Waarom achtervolgt u mij?'

'Hebt u mij dan gezien?' Hij fronste zijn wenkbrauwen, terwijl hij de greep op zijn prooi verstevigde.

Ze rolde met haar ogen en stak een hand op. 'U volgt me al vanaf het moment dat ik het politiebureau heb verlaten. Met al die stiekeme blikken van u zou een kind u zelfs hebben opgemerkt in de menigte.' Op dat moment beseftte ze dat meneer Saunders nog steeds klem zat in de handen van de detective en ze gebarde de man dat hij zijn prooi moest laten gaan. 'Eh, wilt u meneer Saunders alstublieft onmiddellijk loslaten? Hij is een vriend van mijn ouders en mij.' Winnifred schudde wat met haar handtasje, in een poging het terug te brengen in zijn oorspronkelijke glorie en raapte vervolgens haar parasol op, die gevaarlijk dicht bij een modderpoel was terechtgekomen. Als hij erin was beland, zou tante Lillian bepaald niet blij geweest zijn. Ze had deze outfit speciaal aangeschaft voor Winnifreds uitje met Saunders.

Meneer Saunders kwam overeind, veegde zijn jas zo goed en kwaad als het ging schoon en rechte zijn schouders, waarna hij detective Thorpe een welverdiende uitbrander gaf. ‘Lieve help! Eerst ziet juffrouw Wylde een man die een vrouw bedreigt met een wapen. Dan word ik tegen de grond gewerkt door een... een mafketel! Hier ga ik melding van maken bij uw superieur, Thorpe.’ Hij priemde zijn vinger in Thorpes gespierde borst en het verbaasde Winnifred dat die niet afbrak.

Onbewogen raapte detective Thorpe zijn bolhoed op en sloeg ermee tegen zijn dij om het stof eraf te schudden. ‘Neem me niet kwalijk, sir, maar het is mijn baas die mij opdracht heeft gegeven om juffrouw Wylde te beschermen.’

‘Heeft mijn vader dat gedaan?’ Winnifred wreef met een hand over haar ogen en schoot in de lach. ‘Toen hij mijn verhaal van tafel veegde, had ik kunnen weten dat hij er iemand op uit zou sturen om mij in de gaten te houden. Hij wil er natuurlijk zeker van zijn dat ik mezelf niet in de nesten werk. Hij heeft het misschien te druk om naar me te luisteren, maar hij heeft het niet te druk om mij te beschermen.’ Ze gaf hem een beleefd knikje. ‘Ik ben juffrouw Winnifred Wylde, maar dat wist u al.’

Hij beantwoordde haar groet met een stijf knikje, alsof hij niet gewend was aan dat formele gedoe. ‘Aangenaam, juffrouw Wylde.’

Meneer Saunders schraapte zijn keel en ging tussen hen in staan. ‘Juffrouw Wylde, zullen we verdergaan waar we gebleven waren toen we zo onfatsoenlijk onderbroken werden?’

Nu het gevaar geweken was, was het tijd om een knoop door te hakken, hoezeer ze daar ook tegen aanhikte. Als ze meneer Saunders nu niet vertelde waar het op stond, zou hij het blijven proberen. Winnifred pakte zijn arm en trok hem zachtjes weg van detective Thorpe, zodat ze wat privacy hadden.

‘Ah, ik begrijp dat u graag de sinaasappeltoren wilt zien.’ Hij stak zijn vinger in de lucht. ‘Een interessant weetje over sinaas-appels –’

De boom in met die sinaasappels! Knarsetandend bleef ze staan. ‘Meneer Saunders, ik bied u mijn excuses aan voor het lichamelijke leed dat u vandaag hebt moeten doorstaan door het ingrijpen van een van mijn vaders detectives, maar ik ben bang dat dit niets wordt.’

‘Hoe bedoelt u?’ Meneer Saunders fronste zijn voorhoofd. Zijn adamsappel bewoog hevig op en neer, waardoor de punten van zijn snor bijna zijn kin raakten.

‘Ik denk dat wij niet geschikt zijn voor elkaar,’ fluisterde ze, in een poging discreet te blijven.

‘Elke andere vrouw zou dolgelukkig zijn als ik haar het hof maakte.’ Zijn nasale stem steeg een octaaf. ‘Ik hoef het niet te pikken als ik word mishandeld omdat ik de dochter van een simpele inspecteur het hof maak, hoe mooi ze ook is.’

Detective Thorpe legde een hand op de arm van meneer Saunders. ‘Dat was mijn fout. Er is geen enkele reden om zo grof te zijn, sir. U mag me aanklagen bij inspecteur Wylde als u dat wilt, maar pas op wat u tegen juffrouw Wylde zegt. Ze is een echte dame en verdient het om ook zo behandeld te worden.’

Winnifred had meneer Saunders echt wel zelf aangekund, maar stiekem genoot ze van het autoritaire toontje in Thorpes stem en moest ze toegeven dat ze het best leuk vond dat iemand anders dit vervelende klusje voor haar afhandelde.

Met een spottende blik pakte meneer Saunders zijn strohoed, fatsoeneerde de ribfluwelen band die eromheen zat, mompelde iets over incompetentie en liep toen met grote passen weg.

Winnifred keek haar zogenaamde redder in nood aan en glimlachte. ‘Dat is ook een manier om van een aanbieder af te komen.’

De wangen van de detective werden rood en hij stak zijn handen in zijn zakken. ‘Ik bied u mijn oprechte excuses aan voor alle verwarring, juffrouw Wylde.’

Ze wuifde zijn verontschuldigen weg. ‘Daar hebben we het

niet meer over. Kijk, mijn vader gelooft niet dat wat ik vandaag heb gezien waar is, maar ik geloof het wel, en ik wil blijven zoeken naar aanwijzingen die ons helpen om de vrouw in kwestie te vinden. Ik ben bang dat we niet veel tijd hebben.'

'Ga gerust uw gang en doe vooral alsof ik er niet ben.' Met een knikje bleef detective Thorpe staan en gaf haar een paar meter voorsprong.

Winnifred onderdrukte een lachje en gebaarde hem naast haar te komen lopen. 'Het zou toch te zot zijn als u mij op de voet volgt, terwijl ik weet dat u er bent. U kunt me beter helpen met zoeken.'

Zwijgend liep Jude naast haar. Hij schaamde zich vreselijk. Gelukkig leek juffrouw Wylde zo op te gaan in haar zoektocht dat ze niet doorhad hoe ongemakkelijk hij zich voelde. Een paar uur geleden was hij nog prat gegaan op zijn onopvallende manier van werken en had hij zich bij de inspecteur nog zo in zijn nopjes gevoeld. En nu had deze pientere jongedame binnen enkele minuten zijn aanwezigheid opgemerkt. Als hij zich niet zo betrapt voelde, had hij er misschien om kunnen lachen. Hij rechte zijn schouders en richtte zich op de taak die hem was opgelegd: de bescherming van juffrouw Wylde. 'Waar gaan we naartoe?' vroeg hij, toen ze onder een richtingaanwijzer bleven staan.

'Ik denk niet dat onze verdachte meteen terugkeert naar zijn plaats delict, dus weet ik ook niet goed waar we onze zoektocht moeten beginnen.' Ze zette haar handen in de zij. 'Hij kan intussen overal zijn. Misschien is hij niet eens meer op het terrein van de tentoonstelling, maar ik moet toch ergens beginnen. Toen ik hem voor het laatst zag, verliet hij net het vrouwengebouw en liep' – ze draaide zich om en wees naar de Midway – 'die kant op.'

Ik moet haar gewoon bezighouden, ver weg van die man als hij inderdaad gevaarlijk is, totdat ze haar belangstelling verliest. 'Wat dacht u van het reuzenrad? Dat bevindt zich aan de Midway en biedt ons een goed uitzicht op de hele tentoonstelling.' En het is ver genoeg van elke mogelijke dreiging op de grond.

Ze fleurde op. 'Ja, dat is waar. Daar wilde ik sowieso graag een keer in. Volgens het bord is het die kant op.' Ze tilde haar onpraktische plooirok op om te voorkomen dat de zoom door de modder sleepte en stapte moeiteloos om de plassen heen tot ze bij een droog pad kwamen.

Links van hen zag Jude een grote groep mensen staan. Een bord gaf aan dat er leeuwen te paard en tijgers op de fiets te zien waren in de Hagenbeck Arena. Zijn mond viel open van verbazing en hij bleef staan om die belachelijke aankondiging beter te bekijken. 'Een tijger op een fiets? Serieus?'

'Ik heb de show nog niet gezien, maar mijn vriendin Danielle, ik bedoel juffrouw Montgomery, vond het heel spannend. Maar ik ben bang dat we daar geen tijd voor hebben,' zei ze, en ze maakte hem met een hoofdgebaar duidelijk dat ze de Midway moesten blijven volgen.

'Natuurlijk.' Hij sloeg zijn handen achter zijn rug in elkaar en ging weer naast haar lopen. Af en toe wierp hij haar vanuit zijn ooghoeken een steelse blik toe. Toen hij haar voor het eerst het districtskantoor had zien binnenkomen, had ze hem overrompeld met haar schoonheid. Ook al wilde hij het niet toegeven, Jude was blij dat hij de gelegenheid had om dicht bij haar te zijn. Hij was nu al in de ban van haar zangerige stem die hem vertelde welke paviljoens hij moest vermijden en welke hij absoluut moest gaan bekijken.

Ze zweeg even en keek hem met haar heldere blauwgroene ogen hoopvol aan. 'Detective Thorpe?'

Hij knipperde met zijn ogen, keek haar aan en riep zichzelf

met gefronste wenkbrauwen tot de orde omdat hij zich alweer liet afleiden. Hij moest bij de les blijven, anders zou ze misschien wel onbedoeld slechte dingen over hem doorgeven aan haar vader. Jude stond al één-nul achter nu ze had ontdekt dat hij haar achtervolgde, maar daar moest het bij blijven. ‘Neem me niet kwalijk, vroeg u iets?’

‘Ik vroeg waarom u op het politiebureau van mijn vader bent komen werken,’ antwoordde ze, en ze liep verder over het brede pad.

Jude had al verwacht dat die vraag een keer zou komen, maar hij kon hem niet naar waarheid beantwoorden. Hij kon niet zeggen dat hij was overgeplaatst om de zogenaamde ‘dood door een ongeval’ van zijn zwager Victor te onderzoeken. De autopsie had uitgewezen dat Victor een klap tegen zijn hoofd had gehad en die had men toegeschreven aan de aanrijding met de tram, niet aan moord. Maar Victor lette altijd veel te goed op om zomaar voor een kabeltram over te steken.

Jude was een van de weinige mensen buiten Victors departement die wisten dat Victor als infiltrant bezig was geweest met een fraudezaak. Nee, dat geheim zou hij voor zich houden. Hij kon het risico niet lopen dat de moordenaar er hoogte van kreeg en dat eventuele sporen werden gewist, dus hield hij het bij een halve waarheid. ‘Ik ben vanuit New York hierheen verhuisd omdat ik na de dood van mijn zwager afgelopen voorjaar dichterbij mijn moeder en mijn zus Mary wilde zijn. Ik wil er voor hen en voor mijn neefje zijn als ze me nodig hebben.’

‘O, wat vreselijk! Gecondoleerd met dat grote verlies.’ Ze raakte zijn mouw lichtjes aan en keek hem oprecht bedroefd aan. ‘Het verdriet om een leven dat te vroeg wordt afgebroken, is te groot om alleen te dragen.’

Jude knikte en wist dat ze uit ervaring sprak. Hij had van de agenten gehoord over de te vroege, onverwachte dood van haar

moeder. ‘En ik ben er dankbaar voor dat we het niet alleen hoeven te dragen. Het was de hand van God die ervoor gezorgd heeft dat mij op korte termijn hier in Chicago, op het bureau van uw vader, een baan werd aangeboden.’ Hij glimlachte, in de hoop de droefheid te verdrijven die hen als een wolk omhulde. ‘Ik wil hem graag laten zien wat ik waard ben en dat hij er goed aan heeft gedaan mij aan te nemen.’

‘Nou, mijn vader was in zijn nopjes toen hij de kans kreeg om een door de wol geverfde detective uit New York met zulke indrukwekkende papieren aan te nemen. Maar nu ik u heb ontmaskerd, ben ik natuurlijk de beste detective die New York ooit heeft gekend.’ Ze keek hem met glinsterende ogen aan en haar stem klonk plagend.

Ondanks de pijnlijke strekking van haar woorden, genoot Jude van haar geplaag. ‘Dat zou je wel denken, ja. Dus moet ik voortaan “detective Wylde” tegen u zeggen, of aast u op uw vaders baan als inspecteur?’

‘Natuurlijk. Wij Wylde’s willen alleen het allerbeste. “Inspecteur Wylde” of “commandant Wylde”, het is mij om het even.’ Ze lachte. ‘Maar als ik eerlijk ben, denk ik dat u alleen maar onzorgvuldig te werk bent gegaan omdat u als oppas van de dwaze dochter van de inspecteur te veel geheimzinnigheid wat overdreven vond.’

Jude sloeg zijn ogen neer. De inspecteur had gelijk. Zijn dochter was bijzonder opmerkzaam. Hij moest heel voorzichtig zijn. ‘Juffrouw Wylde, ik zou u niet “dwaas” durven noemen.’ *Mooi en ontwapenend was ze. Maar zeker niet dwaas.*

‘Voor hoelang heeft mijn vader u aan mij toegewezen?’ Ze keek naar de menigte die zich voor de *Street in Cairo*-tentoonstelling verzamelde, toen een koopman in Judes oor tetterde om hem zijn koopwaar aan te prijzen.

Jude sloeg een hand tegen zijn oor en keek de man woedend

aan. Toen pakte hij haar arm en trok haar weg van de schreeuwende koopman. ‘Totdat uw vader het weer veilig vindt om u alleen door de stad te laten lopen,’ antwoordde hij, en hij wachtte op haar reactie terwijl ze hun weg over de Midway vervolgden.

Ze haalde diep adem, deed een stap opzij om een op de grond gevallen ijsje te omzeilen en keek het huilende jongetje van wie het was geweest medelijdend aan. ‘Met alle misdrijven die met de tentoonstelling de stad zijn binnengekomen, kan dat maanden duren. Als u graag weer aan de slag wilt met dat waarvoor u bent opgeleid, help me dan om deze zaak op te lossen. Laten we samen op zoek gaan naar het bewijs dat nodig is om die schurk op te pakken voordat het te laat is.’

Nog maar enkele uren geleden zou haar voorstel heel aanlokkelijk hebben geleden, maar nu hij haar had leren kennen, wist Jude niet meer zo zeker of hij zijn tijd met de charmante juffrouw Wylde snel wilde beëindigen. ‘Ik weet het niet. Uw vader heeft me opgedragen om ervoor te zorgen dat u veilig bent, niet om u met opzet in gevaar te brengen door een mogelijk gewelddadige misdadiger op te sporen.’

‘U kunt het ook zo bekijken,’ zei ze, terwijl hij kaartjes kocht en zij hem meetrok in de lange rij voor het ritje in het reuzenrad. ‘Als u mij niet had opgespoord, of beter gezegd, als ik u niet had opgespoord’ – ze gaf hem een por – ‘zou ik nog steeds druk zijn met dat waar ik mee bezig was, dus kunt u me maar beter helpen. Met u naast me ben ik een stuk veiliger.’ Ze keek hem aan en hij verdronk in haar blauwgroene irissen. Haar gouden krullen omlijstten haar gebruinde gezicht en iets vertelde hem dat er achter haar eliteaire uiterlijk een avontuurlijke ziel schuilging.

Hij onderdrukte een lach om deze frisse wind in de gestalte van de dochter van de inspecteur. ‘Kom, juffrouw Wylde.’ Hij stak zijn arm uit en begeleidde haar naar het begin van de rij, waar hij zijn politiepenning liet zien. ‘Politie.’

De man knipoogde naar hem. 'Ik wist niet dat het zo leuk was bij de politie.'

Jude voelde Winnifred verstijven, maar hij negeerde de man en samen zochten ze een plekje in de tjokvolle gondel.

De lucht trilde van spanning toen Winnifred achter detective Thorpe in de gondel stapte waarin plaats was voor zo'n vijftig passagiers. Op het moment dat de deuren achter hen dichtgingen, werd ze overvallen door de geur van al die warme lichamen, maar ze wilde detective Thorpe niet de indruk geven dat ze een kwetsbaar poppetje was, dus drukte zij geen zakdoek tegen haar neus, zoals de deftige dames achter haar allemaal wel deden. Toen het reuzenrad met een schok in beweging kwam en de gondel aan zijn trage, gestage klim begon, drukten de passagiers in het midden van de gondel zich tegen het raam en duwden haar opzij. Ze pakte haar hoed vast en beet op haar lip toen de man rechts van haar iets te dicht bij haar kwam staan. Ze draaide zich om, maar toen ze hem wilde berispen, zag ze dat hij haar op een bijzonder onaangename manier stond aan te grijnzen en nog iets dichterbij kwam.

Detective Thorpe pakte haar bij de pols en trok haar naar zich toe, zodat ze tussen hem en het raam kwam te staan. Hij plaatste zijn armen aan weerszijden van haar schouders en zette zijn handen tegen het glas, waarmee hij een veilig plekje voor haar creëerde. Toen pas keek hij de man indringend aan. 'Als u nu niet een paar stappen achteruit zet, ziet u de rest van de rit alleen maar sterretjes.'

De man wierp een blik op de stevige gestalte van detective Thorpe en deinsde zonder tegensputteren een eind achteruit.

Winnifred zakte bijna door haar knieën van opluchting. Om-

dat ze niet wilde laten merken hoezeer zijn optreden haar geraakt had, bleef ze met haar rug naar hem toe staan en bekeek ademloos het schitterende uitzicht voor hen. Ze keken uit over het oostelijke deel van het terrein, met de koepel van het Moorse paleis rechts van haar en daarachter het schitterende wit van de gebouwen die glinsterden in het licht van de late namiddagzon. De menigte beneden leek vanuit dit perspectief lang niet zo bedreigend, en ze was ervan overtuigd dat een smaragdgroene jurk vanaf deze plek moest opvallen als een baken in de overwegend donker geklede mensenmassa. Maar de jonge vrouw en de man met de revolver waren zo te zien allang verdwenen.

‘U hebt gelijk, detective Thorpe. Van hieruit kunnen we mijlver kijken. Ik denk dat we samen de plaatsen kunnen bewaken die hij de komende week waarschijnlijk bezoekt om nog meer slachtoffers te maken.’ Ze keek hem voorzichtig over haar schouder aan. Zijn goudbruine ogen haakten in de hare en ze voelde haar knieën verslappen. Nog nooit had een man buiten de helden in haar romans haar zo weten te raken. Ze richtte haar blik weer op het terrein van de tentoonstelling beneden haar en probeerde verder te praten zonder te laten merken dat haar hart zojuist een aardbeving had doorstaan. ‘Omdat...’ Ze zweeg even toen ze merkte dat haar stem trilde, schraapte haar keel en begon opnieuw. ‘Omdat ik de verdachte heb gezien net buiten het Ceylon Teahouse in het vrouwengebouw en omdat de ontvoerder volgens de verslagen alleen vrouwen meeneemt, lijkt het me logisch om die plaatsen te bezoeken waar vrouwen zich zonder hun man of begeleider op hun gemak voelen. Misschien kunnen we beginnen met de rozentuin.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op, als blijk van goedkeuring, niet van minachting. Dat hoopte ze tenminste.

Opnieuw schraapte ze haar keel en vervolgde: ‘En daarna, als we hem dan nog niet hebben gevonden, zouden we naar de ten-

toonstelling van de schone kunsten kunnen gaan en vervolgens weer naar het vrouwengebouw.’ Ze lachte nerveus en snakte naar een glas limonade om haar zenuwen weer in bedwang te krijgen. ‘Ik probeer te bedenken op welke plekken hij de kans heeft om een vrouw te ontvoeren.’

‘Dat zijn volgens mij briljante ideeën. Hebt u ooit overwogen om detective te worden, juffrouw Wylde?’ vroeg detective Thorpe zonder een spoor van plagerij, terwijl de gondel aan de afdaling begon.

Ze sloeg haar ogen neer bij dit onverwachte compliment. ‘Op het districts bureau van mijn vader werkt geen enkele vrouwelijke detective en bovendien zou mijn vader het sowieso niet goedvinden. Ik geniet van de spanning van de jacht en dat kan ik nu veilig en wel doen vanuit mijn luie stoel, al lezend, en niet op straat, waar het volgens mijn vader een kwestie is van leven en dood.’

‘Dus lezen is uw favoriete vrijetijdsbesteding? Wat doet u verder graag, behalve dan de wereldtentoonstelling bezoeken om criminelen op te sporen?’

‘Ik doe veel dingen graag, maar mijn tante houdt me meestal bezig met recepties en partijen. Mijn familie zou me het liefst getrouwd zien, veilig weggestopt in een mooi, keurig huis.’ Ze wreef in haar handen. ‘Daar is natuurlijk niets mis mee, en al mijn vriendinnen zijn, op één na, inmiddels getrouwd, maar ik wil eerst iets *doen* voordat ik een gezapig leven ga leiden, iets groots. Iets waarmee ik de loop van de geschiedenis beïnvloed.’

Ze beseftte dat ze te veel had gezegd en sloeg haar ogen weer neer. ‘Neem me niet kwalijk. Ik weet niet wat me bezielde. Dat komt vast door de opwinding van dit reuzenrad.’ Ze draaide zich naar hem toe, enigszins duizelig door zijn nabijheid. ‘Vertel als-tublieft niemand wat ik zojuist heb gezegd en wat ik van plan ben. Ik zou het vreselijk vinden als mijn vader zich zorgen zou maken om niets.’

‘Ik weet niet zeker of ik u dat wel kan beloven, juffrouw Wylde...’

De deuren van de gondel gingen open en er stroomde frisse, koude lucht naar binnen, terwijl de mensen langzaam naar buiten stroomden. Zij waren de laatsten die uitstapten. ‘Als u belooft mij te helpen en er met niemand over te praten, zal ik uw sterrenstatus intact houden door niemand op het bureau te laten weten dat ik binnen een paar minuten doorhad dat u mij achtervolgde.’ Ze stak haar hand uit en wachtte op zijn reactie.

Met een zucht nam detective Thorpe haar hand in de zijne. ‘Ik kan geen kant meer op. We hebben een deal, juffrouw Wylde.’

Winnifred Wylde is getuige van de ontvoering van een jonge vrouw. Ze vertelt het aan haar vader, inspecteur bij de politie in Chicago, en probeert hem zover te krijgen dat hij onderzoek doet naar deze en andere mysterieuze verdwijningen in de stad. Maar haar vader doet haar ideeën af als het product van haar overactieve fantasie.

Winnifred geeft het echter niet zomaar op en zorgt ervoor dat ze undercover aan het werk kan bij de man die achter de verdwijningen zou zitten, dr. Henry H. Holmes. Als zijn secretaresse kan ze hem als geen ander in de gaten houden. Met een pistool onder haar rokken én met de aantrekkelijke agent Jude Thorpe als haar bodyguard. Lukt het haar om de dader te ontmaskeren... of wordt ze zijn volgende slachtoffer?

Waar rook is is een op waargebeurde feiten gebaseerde roman die zich afspeelt in negentiende-eeuws Chicago. Spannend, romantisch en vol humor: een boek om in één adem uit te lezen!

Grace Hitchcock deed een master Creative Writing, waarna ze drie korte novelles schreef. *Waar rook is* is haar debuutroman. Ze woont in Louisiana met haar man en zoontje.

ISBN 9789029728744 NUR 342

9 789029 728744

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT